

De kerstboodschappen

Vreselijk vind ik ze over het algemeen, van die in de dagelijkse actualiteit geplaatste, modern herschreven kerstverhalen, meestal met zo'n opportunistisch open einde. Ik probeerde er zojuist zelf eentje te schrijven en verzandde al bij de tweede zin in voorspelbare clichés als asielzoekers, bootvluchtelingen, gewapende milities, zwangere vrouwen achterop bagagedragers, aanslagen en overvolle tentenkampen. En dan staan dus echt niet opeens alle terroristen stil ontroerd te kijken naar een donkere baby liggend in een munitiekrat die dienst doet als wieg. Nee, in de bezette gebieden van onze wereld anno 2009 wordt vermoord en gemarteld en verkracht. Daar valt met geen mogelijkheid een decemberverhaal met happy end van te maken. Barack Obama op een kameel, samen met nog twee wereldleiders uit de G8? Welnee, eerder koning Herodus G. Wilders die drie dagen na de bevalling in de zwijnenstal opdracht geeft om alle pasgeboren jongetjes te doden – christen, jood en moslim, het zekere voor het onzekere. Nee, zo'n verhaal wil ik liever niet hoeven vertellen.

(Zo, ik schenk mij nog een lekker biertje in.)

Maar je zult maar met je gezin door de eindeloze woestijn dwalen, aan je lot overgelaten door de rest van de wereld. Je kinderen ondervoed, al je spullen kwijt, moordlustige rebellen op je hielen.

(Pardon, of ik een stuk banketletter wil? Hij is toch wel 100% roomboter hè? Hahaha.)

Wapenstilstand met kerst – bestaat er iets schijnheiligers?

(Schat, die kalkoen op het boodschappenlijstje: zal ik er maar eentje van tien kilo meenemen? Aan een kleinere hebben we vast niet genoeg.)

En natuurlijk schieten we er niets mee op als we geen kerstmis meer vieren, daarmee los je de problemen in de Derde Wereld heus niet op. Maar we zouden het natuurlijk wel allemaal een beetje minder kunnen laten zijn, of beter gezegd: een beetje minder meer. Het eten, de cadeaus. Bewuster. En vooral zorgen dat wij met z'n allen regeringen kiezen die de wereldvoedselvoorraden iets eerlijker verdelen. Leiders die conflicten niet meer willen uitvechten maar uitpraten, oplossen. Die hun hang naar zelfverrijking en macht niet... Afijn, vult u deze zelf maar in.

(Ach welja, laten we die kinderen nóg maar een Nintendo cadeau geven – dan hebben ze er één in elke kamer.)

We vieren straks dat ruim twintig eeuwen geleden onder erbarmelijke omstandigheden in een uithoek van de wereld een kind werd geboren. Een kind van ouders die nergens welkom waren. Het was er donker. Decembekoud. Maar ze hielden vol, ze hadden elkaar. En willekeurige mensen, zowel rijke als arme, trokken samen naar die plek om dat kind te zien. Putten hoop uit dat kind, uit het onmogelijk geachte dat daar mogelijkheid werd. Wat moet dat daar en toen een geweldige aanblik zijn geweest, wat een hartwarmend en hoopvol tafereel.

Wij wensen u een optimistisch kerstfeest.

© Theo Bennes 2009

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: kerstkribbig *Lullaby For An Anxious Child* van Sting (maar *If I Ruled The World* van Jamie Cullum mag ook).